

Kaiken sen jälkeen minulle jäi käteen vain tyhjiys. Olin antanut kaikkeni, rakastanut kaikkeni, raivonnut, surrut, huutanut kaiken mitä minun riutuneesta ruumiistani lähti. Kädelläni tyhjiys, kaikesta siitä tuskasta ja ajasta minkä tuhlasin jahdatakseni onnea, joka vain pilkkasi minua kauneudellaan. Olen tyhjä, tyhjä kuori, joka kaikuu kuin laulaen katkeran elämäni laulua. Sointu on kaunis, mutta samalla hyvin, hyvin ruma. Ruma kaikesta siitä mitä annoin itseni kohdata ja kuinka nyt kaiken lopussa katson taakseni ja kuuntelen tuota elämäni kaikua, kuulen vain katkeruutta, jota kaunistaa vain kaiken keskellä oleva toivo siitä, että kaikki kääntyy parhain päin. Olen loppu. Antakaa minun levätä ja nukahtaa ikuisen uneen, sillä kaikki se lepo maailmassa, jonka voisin elämässäni enää saada, on turhaa. Turhaa. Mutta silti toivon, että se toisi lohdun tähän pimeyteen. Mikään ei muuta mitään. Olen tässä mutta kysyn: olenko enää mitään.